

КОСТЬ ДАНИЛЕНКО-СЛОБІДСЬКИЙ

НЕДОСПІВАНА ПІСНЯ

МАЛЕНЬКИЙ
ДЕКЛЯМАТОР

КОСТЬ ДАНИЛЕНКО-СЛОБІДСЬКИЙ

НЕДОСПІВАНА ПІСНЯ

ЗБІРКА ЛІРИЧНО-ЕПІЧНИХ ПОЕЗІЙ

Накладом автора.
Всі права застережені.

Видавництво «Українські Вісті» в Німеччині.
Тираж 1000 прим.

*Своїм коханим донечкам —
Любі, Ярославі і Наталії —
присвячує*

АВТОР.

... «Одцвіли мої весни квітучі,
Прошуміли ріки ревучі,
Одлетіли в ирій журавлі,
Одспівали пісні кобзарі...»

АВТОР

ДРУЖНЯ ПОДЯКА

Появу цієї збірки поезій «Недоспівана пісня» завдячую своїм, дорогим, щедротним жертводавцям, що в День мого 75-тилітнього Ювілею, що відбувся 6. червня 1965 р. при Церкві Св. Миколая УАПЦ: 153-157 Турнер вул. Алентавн, Па. США, зложили свої дари: меценат Іван Кирилович Рац із Швейцарії — 100 доларів. Д-р Ст. Дм. Олійник з Вашингтону — 15 дол. Поручник Армії УНР М. С. Суржко — 10 дол., Гр. Сидорець — 10 дол.; по 5-ть доларів: пані-матка Єлисавета Явтушенко з Гартфорду, інж. Йосип Клісяк, доцент П. О. Дубрівний, інж. І. Т. Піддубний, інж. С. А. Чалишів, односелець з Канади П. С. Копиль, Пані-Матка Єл. Явтушенко, селянин Д. Й. Паламаренко, о. А. Двораківський, о. В. Коваленко, проф. П. Г. Чупрун, агроном І. Ф. Федоряка, сотник Армії УНР — Семен Онищенко, односелець П. К. Мисик, педагог Ів. В. Гуца, Василь Пустовійт. По 3-ри долари: генерал Армії УНР Йосип Мандзенко-Сірий, односелець — А. П. Друзь — з Англії: по 2-ва долари: М. Коваленко, М. Гречаний, П. Сенько, П. Левченко, В. Кириченко, С. Чуйко. М. Марчук; по 1-му доларові — 56 осіб. А разом 82 особи зложили 266,00 доларів, та за це всім українським патріотам, цінителям книжного скарбу, складаю, як найсердечнішу ДРУЖНЮ ПОДЯКУ, та молю перед Престолом Всевишнього, щоб обдарував їх здоров'ям, довголіттям, — всякими щедротами і любов'ю до Рідної Отчизни нашої і Церкви Української!

З поклоном — Ваш слуга на Ниві Христовій —
Пастор Кость ДАНИЛЕНКО-СЛОВІДСЬКИЙ
Р. Б. 1965, червня 6-го дня
А л е н т а в н, Па. США.

Грає річка!

Грає річка, котять хвилі.
Сріблотканною лускою
Розмовляють з осокою —
Білошумні і мінливі.

Котять хвилі, набігають,
Наперед собі гукають:
«Гей дорогу лотоки
Бо потрошим вам боки!»

Вода пада з лотоків,
Під чудовий бризків спів:
Водоспадами спадає,
І колеса повертає. . .

І пішов робити млин:
Потекло на ківш зерно,
Вода хлюпки, вода бринь,
Тут веснує все село!

Часом річка зарегоче —
Млин всей ходором грюкоче.
Часом тільки загуде —
Млин морозить і трясе!

Так минали дні за днями,
Грались бризки з лотоками:
Річка сохла й висихала,
Білошуми розкидала. . .

Млин зостарів, похилився,
Камень плісінню покрився —
У пісок собі зарився,
І з роботою простився. . .

Літ багато вже минуло,
Як той млин забули люди:
Річка висхла аж до дна,
І травою заросла...

Так юнацтво, як той млин,
Затанцює ще й бринь, бринь!
А прийшли за цим літа,
Лине пісня вже не та!...

Будь здорова ріко сестро,
Млин зруйнований уцент,
Хай зранене моє серце,
Хай спочине, хоч на мент!...

Осінь. 1921 р.
Богодучів — на Слобожанщині.

На смерть Симона Петлюри

Народня пісня-дума.

Сподівались ми Петлюру
З військом в Україну,
Та донеслась сумна вістка —
Поліг на чужині. . .

Із-за рогу клятий ворог —
Шварцбард виглядає —
В щире серце Отамана,
Цілить, націляє. . .

Та всі кулі із пістоля
В груди випускає —
Ріки крові праведної,
Нехрист розливає. . .

— «Буде, годі, схаменися!
Я вже й так сконаю —
За смерть Мою неповинну —
МІЙ НАРОД — З Г А Д А Є!»

Більше слова не домовив,
Уста помертвіли:
Юнна доня та дружина —
В горі зацім'їли. . .

У далекому Парижі,
В чужу домовину —
Опускали з України —
Великого Сина. . .

«Закотилось в Україні —
Покутне віконце,
Поховали під землею —
Українське Сонце. . .»

Над могилою співали,
Ладаном кадили,
Щирі сльози проливали,
Вінки положили. . .

Тяжко йому на чужині,
В чужій домовині —
Він боровся за Україну —
Стяги жовто-сині!

Сумно стало в Україні:
Дзвони скрізь мовчали,
Тільки струни на бандурах —
В думках заридали. . .

Настане суд незабаром,
Заспівають хори,
Поховають Тебе в друге —
На Дніпрових горах!

«Спи, Симоне, тихо, тихо,
Поки Бог розбуде,
Україна наша Мати —
Тебе не забуде!»! . . .

Літо, 1926 року.

Пархомівка на Слобожанщині.

Цю пісню-думу, під час НЕПу, співали сліпі кобзарі-бандуристи: Іван Йович Кучугура-Кучеренко із слоб. Мурафи та Павло Гащенко із села Костянтинівки — на всю Слобожанщину!

В еміграції цю пісню-думу композитор Грицько Китастий поклав на ноти та вніс до репертуару Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка, яку разом з деригентом Вол. Божиком співали й грали по всій: Європі, Злучених Штатах Америки й Канаді.

Ця пісня-дума була надрукована в брошурі: «Петлора в серцях і піснях свого народу» в 1947 році в Регензбурзі—Німеччині та в 1951 році брошуру в Пітсбурзі—США.

За брошуру з думою, дав добру оцінку Блаженніший Митрополит Іларіон (проф. д-р. І. І. Огієнко) у своєму журналі-місячнику «Віра й Культура» за 1952 р. Вінніпег, Канада.

Україно моя!

Там де неба блакить,
Сонце степом жактить,
Де розлогі поля,
Там де сині моря —
То Отчизна моя!

Там де луки цвітуть,
Тихо ріки пливуть,
Усьміхається гай,
Гомонить водограй —
Ото рідний мій край!

Круторогі жують,
Там зузуля кує,
А на річці рибалки —
У човні пливуть,
Отам серце мое!

Там де бджоли гудуть,
Там де в копи кладуть,
Там де пісня свята,
Наповняє уста —
Україна моя золота!

Там хатина стара,
У бузку заросла,
Журавель і верба,
Там де юність моя —
Незабутня Отчизно, моя!

30. червня 1949 р.
Регензбург-Баварія.

Відлетіли

Ось знялися в ирїй,
Скільки задумів, мрїй,
Молодечих надїй,
Понесли за обрїй,
— Ластів'ята! . . .

Поринули в імлі,
На степах в далині,
А хмаринки пливуть,
І шнуручком їдуть,
Пташенята! . . .

Чуеш мову морів,
Чуеш гомін степів,
А під небом приспів,
Недоспіваний спів,
— Ластів'яток! . . .

То за гори й моря,
Там де тепла земля,
Од зорі й до зорі,
Пролітають краї,
Пташенята! . . .

1. жовтня 1949 р.
Регензбург-Баварія.

Сніжини

Сиплють та сиплють,
сніжини. . .
Сиплють з гори —
на вершини. . .
Гай засипають
і поле,
Гори, ліси,
суходоли! . . .
Лину до Рідного
Краю,
Думка в снігах —
поринає. . .
Снігу, ой снігу
багато!
Убогі, солом'яні
хати,
Ріднії ниви
й поля —
Наша Українська
Земля!
Лину я, лину
до хати,
Лину до мами,
до тата!
В нічку Різдвяну
Святу,
Щоб поділити
Кутю!
Сиплють, та сиплють
сніжини. . .
Сиплють з гори —
на долини! . . .

24. грудня 1949 р.

Регензбург-Баварія. Надруковано: «Народна Воля» ч. 3. 20. 1. 1955 р. «Свобода» 12. 1. 1956 р. ч. 6. «Українські вісті» 3.-10. 1. 1965 р. чч. 1-2.

Лелеко

Розпусти свої крила лелеко!
Понеси мене в землю далеко:
Що в колисці мене колихала,
Як у вербах зузуля кувала.

Полети над морями сумними,
Піднеси над горами крутими,
Пронеси над лісами густими,
Пролети над краями чужими!...

І з тобою я буду летіти:
Буду мріяти, жити й радіти —
Ось і небо блакитне і зорі,
І широкі степи неозорі!...

Ось, моя Україна розлога,
Поруйнована, стерзана, вбога:
Оселі тії не пізнати —
І сліду не має від хати!...

Куди ж нам летіти, лелеко!
Хіба, що за море далеко!
Урвалася пісня з далека,
І падав на землю лелека!...

16. квітня 1955 р.
Філядельфія, США.

Вітер гуде

Вітер гуде, завиває,
Буря по полю гуляє,
Буря в село налітає,
Снігом усе замітає...

Убогії села й поля —
В сльозах Українська Земля!
У хаті матуся стара —
Молиться Богу одна...

Молиться Богу небога:
— «Чим я прогнівала Бога!
Я ж до схід сонця вставала —
Долі синочку благала...

Минуло тринадцятий рік,
Як одну надію,
Коханого сина Андрія,
Кинула доля в той бік...»

— «Боже, з високого неба,
Зглянься Всещедрий на мене!
Сили синочка вкріпи,
Вістоньку з неба пошли!...»

Буря, гуде, завиває,
Пісню Різдвяну співає...
Вітер по хаті гуляє —
Самітня матуся ридає...

24. грудня 1955 р.
Філядельфія.

Перлини роси

Марисі.

Сріблясті роси,
Намистом грають,
А русі коси —
До ніг спадають...

Несеться з лугу,
Дівоча пісня,
І котить тугу —
На перелісся!...

— «Отут колись,
Ромашки рвала,
Йому колись —
Пісень співала»...

Тремтіли роси,
Сміялось небо,
В вінку з ромашок,
Як в діадемі!...

Сріблясті луки,
Бренять роскою,
Дівочі очі —
Сумом-сльозою...

В землі багатій —
В чужому полі,
Орел крилатий —
Шукає долі...

Перлини роси,
На лузі грають,
Роскішні коси —
До ніг спадають...

31. жовтня 1957 р.
Філядельфія.

Згадай

Згадай село, як то було,
Давно у ріднім краю:
Усе минуло й прогуло,
У нашім тихім раю...

Цвіте бузок, вечірній спів —
Під хатою старою,
У повні ми чарівних снів,
Щасливі ми з тобою!...

У дзвони — дзвонить соловей,
Лящить, свистить і грає,
А молодість собі гей-гей,
На всі лади співає!...

Ставок. Зажурена верба,
Чоло сумне схиляє,
То журиться вона сама,
Що молодість минає!...

А зачарований ставок —
Не врухне, дримає,
І дивні ризи зоряні,
Сріблить, різбить, купає...

А хтось весельця на човні,
Під вербами спускає...
— «Дивися, квітів я тобі»...
У коси — залітаю!...»

Ожив ставок, блищить вода,
Блищить і виграє...
Колись була для нас весна,
А зараз осінь грає...

Чарівні верби, тихий спів,
Бузок одцвів весною...
Меланхолійний час наспів,
Під хатою старою...

І чую я далекий дзвін,
Що на степах лунає.
Тремтить душа, бо перезвін,
Літа нам одміряє...

Біжить Дніпро, шумить вода,
Летять літа стрілою,
Колись була ти молода,
А зараз є сідою!...

30. березня 1957 р.
Філядельфія.

Ось вона, білосніжня фея

Ось вона, білосніжня фея,
Заспівала білосніжні трелі,
Принесла білосніжні лілеї —
З України моєї!...

Засипає й гаптує поля,
А з сніжинками думка моя,
А за водами — Рідна Земля,
Роскажи, як сумує вона!...

Од зелених Карпат простяглась,
В Чорнім морі води напилась,
Мене доля у світ занесла,
В сніговії я йду до села!...

Подолавши замети й поля,
Я в хуртечу прийду до села:
Бо там моя Рідна Земля,
Там жде мене рідна кутя!...

Ось вона, білосніжня фея,
Заспівала білосніжні трелі,
Принесла білосніжні лілеї —
З України моєї!

4. грудня 1957 р.
Філядельфія, США.

Друковано в «Українському Прометеї» — 2. 1.
1958 р. ч. 1.

Довгими гонами (НОВОРІЧНІ РЕФЛЕКСІЇ.)

Довгими гонами,
Щей перегонами,
Полям засніженим,
Лісом наїженим,
Ось він гряде
В.тер гуде!...

Ріками, водами,
З дивом пригодами,
Гордо замріяний,
Сріблом засіяний
Морем пливе, —
Що він несе?...

Місяць і зорі,
Краї неозорі,
Казка без слів,
Пропелерів спів...
В небі мигтить —
Стрілою летить!...

28. грудня 1957 р.
Філядельфія.

Друковано: «Наша Батьківщина» 7. 1. 1963.
чч. 6-7.
«Українські Вісті» 3-10. 1. 1965 р. чч. 1-2.

Чи ще побачу?

Чи ще побачу я село,
Синьодугасте небо,
Хатки снігами замело,
Й старого діда Феба?

Він на поруччя у млині,
Схилився думу мріє...
— «Усе минуло, як у сні...»
Сніжок пухнастий сіє...

Чи ще побачу під Різдво:
Вечерників у хаті,
І «щедрик-ведрик», як було,
Та прийдуть посипати?

Чи ще почую коляду —
Різдвяну над горою,
«Йордань» співають на льоду,
В селі, що під горою?

Чи ще почую на здогін,
Різбить ефір струною,
Пливе у слід вечірній дзвін,
Пухнастою габою?

Розбита кобза ледь бренть,
Літа летять стрілою,
Хочби побачити на мент,
Хатки, що під горою!...

Чи ще побачу я село,
Й синьодугасте небо,
Хатки снігами замело,
Й зустріну діда Феба?!

1. січня 1959 р.
Філядельфія.

Друковано: «Українські Вісті» з 1. 1. 1965 р.
№ (1639).

До братів-селян (МАРШ)

Рано вставали й пізно лягали.
Довго терпіли й довго мовчали.
Степом могутнім ми потрясали!
Знову ми падали й знову мовчали...

В тюрмах конали, канали копали,
Били нас, гнали нас щей мордували!
Рідну землю орди топтали:
Кров'ю селянською степ поливали!

Громаду велику нам треба зібрати,
Долю селянську нам треба кувати:
Хату Велику нам збудувати:
Треба наїздника з хати прогнати!

Нумо ж селяни до спільного воза,
Глянте навколо погода пригожа, ...
Сонечко сяє вітрець подихає —
Воза селянського Дніпр зустрічає...

Котить у Чорне, сміється і грає,
Дзвонять у дзвони, на горах співають!
Віз зупинився, шапки поскидали:
В Країні Волі на землю упали....

Рано вставали й пізно лягали....
Землю любили й Бога хвалили!
Били нас, гнали нас щей мордували —
Рідну землю орди топтали!

Червень, 1959 р.
Філядельфія.

Друковано: «Прометей» з 11. червня 1959 р. ч. 20.
«Нове Село» за квітень 1962 р. ч. 1.

Сунуть хмари

Сунуть хмари, мряка сіє,
Ясних днів не має,
Відлітає птахство в ирій
Хмари облягають...

Сунуть хмари чорнобриві,
Стелять по діброві...
Сунуть горами, ярами,
Над могутніми степами...

Вже за північ повертає,
А на дворі грає...
Буря стогне, буря вие,
Свистить не вгаває...

Чую пісня долітає,
З хмарами й дощами:
Чую рідний спів лунає,
Гомонить... спадає...

— «Стогне вітер вельми в полі,
Реве й ліс ламає!
Вже я силоньки не маю,
Мене з ніг збиває...»

Ото стогне Україна,
В неволю закута:
Вона стогне й розриває —
Невольницькі пута!...

Мені ції журні пісні,
Душу й серце крають,
Що з бурєю північною,
З дому долітають!...

Сунуть хмари із дощами,
Ясних днів немає,
Птахство в ирій відлітає,
Хмари небо крають...

2. жовтня 1959 р. Філядельфія. США.

Крякає ворон

Крякає ворон на полі,
Вітер гуде на роздолі,
Верби в гаю нагинає,
Верби ламає...

Хмари пливають бурунами,
Котять, як хвилі валами,
Котять могутні, як гори,
Котять до Чорного моря!

Нічка на поле спадає,
Вітер гуде, завиває,
Ворон поживи шукає,
Сумом усе огортає...

Крякає ворон на полі,
Скиглять сичі у діброві,
В небі повисла журба —
Тужить на полі верба...

Осінь, 1959 р.
Філядельфія.

Заніміли поля

Заніміли поля,

Опустіла земля,

І урвались пісні,

Що були по весні! . . .

Іокотили листки,

У німому саду,

То — з весни пелюстки:

— «Не прийду, не прийду!»

Осінь, 1959 р.

Вілядельфія.

Човен

Зтиха спадають
Аккорди сумні...
Зтихають, зітхають,
Німіють журні...

Юність за горами;
Старість за водами,
Все пропливло —
У вир понесло...

Пінився грає,
Могутній Дніпро,
Хтось там гукає:
— «Човен! Весло!...»

— «Човник, весельце,
Подайте мені!
Крається серце —
Мое в чужині!»...

Котяться хвилі,
Дніпро виграє,
Доля мінлива —
Човна немає...

Ще не доспівана —
Пісня одспівана!
Зтихла симфонія...
Сум... меланхолія...

29. липня 1960 р.
Філядельфія.

Чого хатка моя

(І. М. БЕНДРИКУ)

—«Чого хатка моя зажурилася,
Чого на бік вона похилилася,
Чого вікна ясні засмутилися,
Ще й дрібними сльозами умилися?

А, колись ти хатинко сміялася,
До приїзджих гостей залицялася,
А вночі до зорі обнімалася,
З кучерявим кленом цілувалася!...

А, як гості було в ній збіралося,
То багаті столи накривалося,
І пісні чарівні розлягалися,
Гості в танок веселий пускалися!...»

— Ой не згадує того, що минулося,
Застарілася я, хай забудеться,
Бачиш стріха моя опустилася....
Бачиш, як я стара похилилася!

Бачиш вікна мої прижмурилися,
Та дощами-сльозами умилися...
Обминайте вітри мою хатоньку,
Проминай дощова, чорна, хмаронько!...

12. жовтня 1960 р.
Філадельфія.

Ідуть з „колядою“

Сніжиньки білесенькі,
Пухнастенькі й легесенькі,
Рунами руняться,
Сиплються й туляться,
Бавляться й граються,
Щей усміхаються —
— «Ген за водою,
Йдуть з «колядою»!

З неба дугастого,
Прозоро-ясного,
Лісу дрімучого,
Моря кипучого,
Степу роздольного,
Люду привольного,
«— Ген за водою,
Йдуть з «колядою»!

То верховинами,
Полям-долинами,
Понад лиманом:
Взори гаптують,
Землю чарують,
Білим саваном!
— «Ген за водою,
Йдуть з «колядою»!

Лісами й горами,
Степом-роздолами,
З зорями граються,
У водах купаються,
Ось наближаються . . .

Співи доносяться,
До хати просяться,
— Ген під горою —
ГУРТ З «КОЛЯДОЮ!»

8. грудня 1960 р.

Друковано: «Прометей» 2. 2. 1961 р. ч. 4. (95)
Нью-Йорк.

3 Чернечі гори

(В 100-ЛІТТЯ СМЕРТИ УКР. ГЕНІЯ)

Тобі, Тарасе, батьку милий,
Що на «Чернечій» спиш могилі,
За сотні тисяч довгих гін,
Складаю свій земний поклін!

Я бачив гору серед степу,
Білів там хрест, колись високий,
Після безбожного бешкету —
В задумі Край поник глибокій . . .

Ударив грім — прийшла нагода,
Загомоніло сто народів,
Та все за ту святу свободу,
Для під'яремного народу.

Валилися і царства й трони,
А з попелу нові Нерони —
Нові імперії творили,
І вільний люд закріпостили! . . .

Якось у пітьмі серед ночі,
Гора промінням засіяла:
Устав Кобзар й слова пророчі,
Розбили пітьму опівночі:

«— Гей, гей! З гори поет прорік:
«— Минуло вже либонь сто рік,
Як Україна ще в неволі,
В обіймах ката і сваволі!

А, Мати у вінку терновім:
Убога, гола боса й бита,
І на степу оцім стерновім —
Москвою до хреста прибита!

Тоді царі, пани, магнати,
Її кріпачили та били,
Тепер нові кати із хати,
Тебе на каторгу гонили!

Та «судний день» не за горами,
Народ мій мученик гряде!
І степ застелить він катями,
І з «Вавилону» приведе!

Поховали... то «вставайте,
Кайдани порвіте,
І вражою, злою кров'ю —
Волю окропіте!»

Березень, 1961 р. Філядельфія.

„63“

(МАРИСІ).

Пройдешніх літ, сріблястою росою,
Днів радості, і лету, і надій!
Волошки-очі сині з русою косою,
І чари запашних і буйних мрій...

Летіли журавлі, сміявся водограй,
В садках вишневих сп'янілий соловей!
Юнак за весла: «— Гей, річко грай!»
Неслася молодість із краю в край!...

І молодість неслась крилатою стрілою:
За гори, доли, ріки і моря...
І «радість обнялась з журбою» --
Зустріла нас Нова Обетовання Земля!

Далекий світ! Шляхи ще не забуті!...
Зів'яли пелюстки минулих днів:
Конвалії, бузок, щебрець і м'ята-рута --
За Рідним Краєм лине тужний спів!...

І чую я, вечірні тихі передзвони....
Бренять, летять мої літа стрілою!
То молодості твоєї перегони:
Покриті русі коси, срібною росою!...

30. березня 1961 р.
(на «Теплого» Олексія)
Філядельфія, США.

Далекі передзвони

О, краю мій, моя Пархомівка, далека!
Село моє привабно, чарівне;
На Слобожанщині моїй далекій,
В красі лісів і степу, золоте!

Село! А на горбах млини крилаті,
В садках вишневих, поринають хати,
І кучеряві верби пишні та лапаті,
Човни над річкою й рибальські «чати»!

І рушив я в незнанні перегони...
Ой, тяжко згадувать давноминулі дні,
Як проважав мене лелека у гнізді,
А вслід пливли вечірні передзвони...

І поринув серед шляхів незнаних:
Піднявсь за гори і переплив моря,
І гнаний, я шукав доріг обранних,
І стала за пристанище чужа земля!...

Багато утекло води в Дніпрі-Славути,
Багато птахства в ирїй одлетіло...
Коли ж спадуть з мого народа пута —
В степах козацьких волю засурмило?

А прийде час, гряде вже не забаром:
Підійметься народ своїм могутнім валом,
Й одним зударом — впаде кремлівський
фараон,
Як впали вже: Нерон, Батий, Наполеон!...

О, краю мій, моя Пархомівка далека!
Журюся я великою журбою за тобою...
Чи не забув мене в гнізді отой лелека,
Чи йдосі ще пливуть, далекі передзвони
за горою?!

25. квітня 1962 р. Алентавн, США. Друковано:
«Нове Село» Січень, 1963 р. ч. 3.

Летять листи

Летять листи з усього світу,
Радіють люди свято йде.
Співають дзвони на розсвіті,
Листочок мій не йде, не йде!

Вже кілька літ його чекаю,
Як великодний дзвін гуде,
Як за самотній стіл сідаю,
Листочок мій не йде, не йде!

Та, як однісенька билина,
Я гнаний, битий, без тепла —
Забута на шляху дитина,
І чуб зсріблила чужина!...

Не жди листа скитальче-брате!
Він заблукався на степах!
Немає в тебе двору й хати,
А за селом батьківський прах...

Братів на каторгу погнали,
Людей в колгоспи запрягли,
І віру в Бога відібрали —
Настало царство сатани!

Летять листи з усього світу,
Радіють люди свято йде!
Співають дзвони на розсвіті:
Листочок мій не йде, не йде!...

27. квітня 1962 р.

Алентавн.

До доньки Ярослави

Пишеш, дитино,
Що лихо сміється,
Що доля щербата,
Чужа в тебе хата!

Що зранку й до пізна
Робота й неволя,
Що їсти не має,
Убога і гола,
Що горе тай горе...

Не сумуй дитино,
Бо є в тебе тато,
Що любить багато,
Бо є в тебе мама,
Найсильніша брама!

Тобі допоможуть,
Силоньки примножать.
Буде в тебе хата,
Хоч доля й щербата!

Спадуть скоро пуга,
Упаде й неволя,
У твоє віконце,
Ще загляне сонце,
Усміхнеться доля!

Не журися Славо,
Заживеш на славу!
Бо є в тебе тато,
Бо є в тебе мама —
Найсильніша брама!

4. серпня 1962 р.
Алентавн.

Проліски

(В АЛЬБОМ ЛЮБУНІ)

Згадай ту весну і той гай,
Як ми по проліски ходили:
Співав весняний водограй,
А, як ми проліски любили!

Ми рвали проліски весною;
Любуня, Славочка, Наталя —
Отам за «Скитського Горою»,
Напередодні перше-мая!

У «фазанерії» як рвали,
То жайворінки в небі щебетали...
Букет великий ми нарвали,
А водограї пісню нам співали!

Літа, як лет, струмлять стрілою...
Згадай, як рвали проліски весною!...
Зів'яли проліски і зажурився гай,
Замовк грайливий, співучий, водограй!...

Згадай, озвись у небо полети!
Блакитну пісню степу заспівай,
І чар весни на крилах принеси,
Як рвали проліски згадай!...

Кохана донечко, далекая, моя!
О, як скорбить душа ізранена моя,
За атлантично далекою водою,
За донею моєю — за тобою!

30. січня 1963 р.
Алентаві, США.

У вікно (з природи)

У вікно заглядає і бавиться,
Як кобзарськими струнами грається,
То вихряста зима забавляється,
До смиренних людей залицяється!

І столітні дуби, розлягаються,
В білосніжну намітку вдягаються,
В кучерявих чубах заплітаються,
В сідовласих зав'ях пишаються...

А вітри загули буревіями,
І гуляють в степах чародіями...
Сніговії до танцю пускаються,
А на мітлах відьми вже злітаються!...

У вікно лопотить, і бавиться,
Як бенкет кобзарів заливається...
То вихряста зима забавляється —
До смиренних людей привітається!

20. лютого 1963 р.
Алентавн, США.

Вождеві нації (СИМОНУ ПЕТЛЮРІ)

Лицарю, славний наш, Отамане!
Ти Україну до бою збудив:
Скривджених, битих, голодних і гнаних,
З під караулу Москви ізвільнив!

Хлопці на заклик неслися орлами,
Степом летіли осідлані коні,
Довго стояли вони на припоні,
Линуть та линуть з шаблями!..

Довгими гонами, ще й перегонами,
Вихром несуть від Кубані:
Землю січуть копитом наздогонами,
Коні несуться без грані!...

Ось налетіли, шаблоками грають,
Ворог в нестямі тікає...
Ось доганяють, крешуть, рубають,
Пісня степами лунає...

Так це шаліло днями, роками,
В дощі, і сніги замітали...
Землю московської орди топтали,
Тут у степах і конали...

На еміграцію стелилась дорога;
За Рідним Краєм туга й тривога:
Польща, Німеччина, Чехи і Франція,
Гони — роздоли широка дистанція!...

Наймит кремлівський пістоль підіймає, —
В лицарське серце стріляє...
І в ореолі безсмерття і честі —
Пісня в небесні висоти несеться!...

Ти, що підніс Націю нашу,
Випив за неї Голгофську чашу...
Прудко неслися осідлані коні —
Ти переміг — простір, рубікони!...

Спи, Отамане, в далекій країні,
Слава гремить не поляже,
І в пантеоні СИНІВ УКРАЇНИ —
Світові правду р о с к а ж е!...

Травень, 1963 р.
Алентавн, Па.

Селянська доля ПІСНЯ-ДУМА.

Славетному кобзареві — Василю Ємцю —
присвячую.

Рідна моя хато,
Далека оселя.
Пройшло літ багато,
Життя невеселе.

Просурмило весну,
І води ревучі,
Синесеньке небо,
І сади квітучі.

Попливли листочки
У слід за водою,
Засурмила сурма —
Сумом та журбою

Півстоліття доле,
По світах блукаєш,
Келехом-журбою,
Мене напуваєш . . .

Гониш мене полем,
Степом, пралісами,
Переступив гори,
Зараз за морями!

За собою доле,
Залишив я гони:
Тюрми та остроги,
І Білеє море.

Соловки далекі,
І великі «зруби»,
Стогін лісорубів,
Стріли душолюбів!

Бачив, як з півночі —
Орди наступали,
Зрана і до ночі,
Село катували...

Я згадую тата,
І згадую маму,
І сестриць і брата,
Їх давно немає...

В каторгах далеких,
По краях суворих,
У снігах-заметях,
Поховали голих...

Ніхто не згадає,
Ніхто не заплаче,
Тільки вітер грає,
Та ворон закряче...

І сниться хатина,
І ріднее поле,
І весна криласта,
Пшениця, як море!...

Нема в мене хаги,
І збитий я горем,
Гонить доля, брате,
Перекотиполем!...

Схаменися доле,
Не гони так дуже,
Угамуйся море,
Почуй мене Друже!

О, хоч би хоч крихту,
Святої землиці,
Принесли небесні,
Високі зірниці...

25. липня 1963 р.
Алентавн, США.

На смерть Івана Багряного

ДУМА.

Тихо колишуться ряди за рядами,
Люди, як хвилі вали, за валами...
Тризуба високо й гордо тримають:
Жалібну пісню в поході співають!

— «Ой чого ти дубе на яр похилився,
Ой чомуж наш брате, з нами розлучився!»
Приборкали бурі орла України —
Зупинилось серце Великого Сина!.

Несуть Його друзі, колишуться мари,
І яснеє сонце — заходить за хмари...
Квіти, та хоругви, вінки з прапорами,
Люди, як те море, котяться валами...

Ось, коло могили зупинились мари:
Сумували люди, і небо, і хмари...
І «Вічную Пам'ять» Тобі возглашали,
В яму домовину зтиха опускали...

— «Спи наш любий брате, над тихим Дунаєм!
Поки труба аргангелу у тобі не заграє!
Встане Україна від гір і до моря:
І окропить волю — в рішучому бою!..

Буде ще весною зузуля кувати,
Буде Україна Тебе виглядати,
На киевських горах Тебе поховаєм:
«Ще не вмерла Україна» — Тобі заспіваєм!...

Тужать на кладбищі дуби та ялиці,
Грудочки у жменях святої землиці:
Кидають на віко в тиху домовину:
— «Спи наш незабутній і Великий Сину!»

Тихо колишуться ряди за рядами,
Люди засмучені йдуть з прапорами.
Котяться сльози дрібною росю...
А дух Прометея — співав за горою!...

28. серпня 1963 р.

Алентавн, США.

На провесні

Ще сіє сніжок посіває,
Ще бавиться зимонька грає,
Ще трелі зимові співає,
Хоч крила пухнасті спускає...

А провесінь вже наближається...
Ріки в моря розливаються...
Проліски вже пробиваються,
Гуси летять озиваються!..

Сонце схопилось в роздолі,
І засміялось на морі...
Струмочки сопілкою грають,
Жайворінки у небі співають!

Небо прозоро-дугасте,
Степо-блакитне, прекрасне,
Провесно-весно барвиста,
Весно моя промениста!...

Весно моя, бистроходна,
Весно моя, многоводна!
Човном легеньким несись —
В проліски шати вдягнись!...

Весни проходять, летять,
Степи неозорі шумлять...
Одкрийте весняну завісу —
Принесіть мені пролісків з лісу!...

25. березня 1963 р.
Алентавн, США.

Золоть осіння

I.

Золоть осіння спадає,
В парку повисла журба,
Смуток в алеях гуляє —
Плачуть і клен, і верба!

Пісня осіння лунає,
Вже багрянїється ліс:
І шумить, гуде й завиває:
Стогін і морок повис!...

Падають, сунуться листя,
Як з дівки перлисте намисто...
Сине, рожеве, лілове,
Як самоцвіт малинове....

Сунуть,
як з неба
сніжини,
сиплють вони
без упину...

Журяться,
котяться,
туляться,
сіються,
віються...

Ось налетів,
закрутив,
буревій,
Котиться
пісня в ирій!...

17. жовтня 1963 р.
Алентаві.

Співн осени

Під тривожні співи осени,
Моя зіронько згадай,
Як з заплетеними косами,
Нам сміявсь веселий гай!

Як сп'янілий соловейко,
Щебетав на всі лади,
Як той човник та весельце,
Нас несло навзаводи...

Грала річка, виграла,
Чарівна ріка Десна,
А на човні колихалась —
Наша юнная весна!

Як дивились ризи неба,
З міріядами зірок,
Опускала Русофеба —
В воду сплетений вінок...

Де ж той човен, де ті весла,
Де бездонна риза неба,
Де ж ті провесни і весни,
Де ж чарівна Русофеба?...

Дайте човен, дайте весла,
Я той човен розгойдаю,
Повернуся я на Десну,
Та про весну заспіваю!...

Пісню осінь нам співає,
Котить листям буревій,
І п'яніно десь ридає —
Журавлі летять в ирій!...

18. X. 1963 р.
Алентавн, США.

Журба

Опадають листя,
Замітають юнь...
Багряне намисто,
Викидають в трунь...
*

Замітають листя,
Золоті сліди:
Знаєш ти предмістя,
Що «— Приходь сюди!»..
*

Повезли листочки,
В жалібній труні,
Через ті місточки,
Що пливуть ві млі!...
*

Спалили листочки,
За «Тихим» містом,
Розвіяла осінь —
Весну по мелом!...

19. жовтня 1963 р.
Упала Дружина.
Філядельфія.

Над мапою

(Г. П. МАРЧЕНКО — ПРИСВЯЧУЮ)

Ніч! А сніговій за вікном гуляє.
У ночі над мапою роздумує скиталець:
Нащадок скитський — він чогось шукає —
У долі-мачухи давно він не обранець!

Глибоко думає й на мапі визначає.
«Бозна колишнії случаї в душі своїй перебірає»...
Встає, сідає, і знову думи облягають,
І в глибину сідих віків сягають...

Азівське море... Дніпра розлогі береги...
Тут Скито-Русичі давно, колись жили.
Тут колихала воля тихих кимерян,
Що записав до книги грецький Аріяні!...

Ось скитські лицарі летять степами:
Дуднять, сурмлять баскії коні скачуть!
Шовкова тирса хвилное під вітрами,
А небеса вгорі часами слізно плачуть!...

Летять через кавказькі, високі, крутогори,
І вибігають Скито-Руси в Малоазійській
простори!...
Під вершниками: Асірія, вельможа фінікійський,
І Арменії, всевладний Кіаксар медійський...

А венеценосний цар Єгипту Псамметих,
Спішить на зустріч з богатими дарами,
Покірною, як теля, схиляє голову, притих:
Юдея Скито-Русичам одчиняє брами!...

Широкий шлях простягсь до Єрусалиму...
І зажурився ще молодий владар Осія,

А коні вихром чещуть без упину...
Предрік про Скито-Русичів, біблійний Єремія...

Пливуть роки, віки, тисячеліття...
І котить Дніпр свої могутні води.
Позаді: чвари, стогін, кров і лихоліття,
А на планеті все тіж народи і пригоди!

Із сивини далеких і минулих літ —
Еліни мудрі шлють до нас привіт:
Сократ, Аврелій Марко, Геракліт,
І Ксенофонт, і Піфагор), і Демокріт...

На Римській площі, там ген-ген —
У бочці мислить старець Діоген...
І подорожний елінський Геродот гряде,
Знамену літопис про Скито-Русичів несе!...

Генети-Русичі, хоробрий лицар Ахиллес,
Елада, Троя, уславлений співець Гомер,
І знав хоробрих, вільнолюбних світ увесь!
Бо скитський дух у нашій нації не вмер!..

І голосно промовив:
— «Позаді шлях залишився тернистий:
Неволя, кров, і боротьба, змагання...
Грядучий день понурий та імливий...
Журба самотність, старечий вік вигнання»...

Скиталець лишає мапу і йде до ліжка...
«Хай завтра доберусь до самого підніжка»...
А сніговій ще дужче розп'явився і розходився:
Він завивав, крутив у вікна бився...!

19. грудня 1963 року.
А л е н т а в н.

О, земле рідная моя! **(думи — під різдво)**

О, земле рідная моя,
Моя Отчизна дорога!
Чи ще побачу я тебе:
Засніжені лани широкі,
Моря твої глибокі,
Твої ліси дрімучі,
Гаї твої пахучі,
Твої сади барвисті,
І ріки променисті,
О, земле рідная моя!

Чи ще побачу:
Те небонько духасте,
Прозоро синьо-ясне,
Млини твої крилаті,
В садках біленькі хати,
І клуні з бусулями,
Криниці з «журавлями»,
І верби над водою,
А гуси чередою...
— Чи ще побачу?

— Чи ще побачу човен,
Пливе у верболозі,
І місяць світить повен,
І душенька в тривозі!...
Як сіль везе рибалка,
Сміється «Рясна Балка»,
А небо сіє зорі,
Кругом все неозоре...
І всюди гай, поля,
І Рідная Земля!

— Чи ще почую отой дзвін,
Вечірній, тихий передзвін,

Як сон приснився він мені,
Той дзвін у рідному селі, . . .
Як кобзою тою святою,
Стелився він понад водою . . .
Стелився він і на полях,
Близьких, чарівних хуторах,
І над тополями вгорі,
І країв душу він мені! . . .

— Чи ще вернусь я до села,
Де молодість пройшла моя,
Де розквітав вишневий сад,
Садив весною виноград, . . .
Побачу нарід трудолюбний,
Богатий, славний, вільнолюбний
Побачу друзів з вечериць,
Як витанцьовував наш Гриць!?
— Вернусь, почую, подивлюсь!
Води Дніпрової нап'юсь!

25. XII. 1963 р. Алентавн. США.

Одцвіли мої весни квітучі (ВНУЦЦІ НАТАЛІ — ПРИСВЯЧУЮ.)

Одцвіли мої весни квітучі,
Прощуміли ріки ревучі...
Одлетіли в ирій журавлі.
Одспівали пісні кобзари!...

Зупинився мій човен і весла,
За водою у море понесло...
А журба по хатині блукає,
І вечірній огонь догоряє...

Вже не світять мені семафори,
Проминають мене поїзда,
Кораблі заховались на морі,
Літаки піднялися за гори!...

Закотилося сонце за хмари:
Понесли Побратима на марах...
Тільки вітер осінній ридає:
Півча: «Вічную Пам'ять співає»...

...Я — скиталець на полі чужому,
Бо немаю ні лану, ні дому:
Мій вечірній огонь догоряє,
Моя кобза бренить і зтихає...»

3. червня 1964 р.
Алентави, Пенна.

Вітер стогне...

Вітер стогне, вітер віє,
Листя котить бурунами,
Чорна хмара небо криє,
Пливуть хмари над полями...

*

Дні весняні прошуміли,
І сповиті дні журбою,
Птахи в ирій відлетіли,
Пішли квіти за водою...

*

Хмари сунуть за горою,
Осінь на полях гуляє,
Вона щедрою рукою —
Небо хмарами вкриває...

*

Під цю пору у хатині,
Одинокий пише старець:
«Так було і є однині!»
Так записує скиталець!...

21. X. 1964 р.
Алентавн.

Друзі мої журавлі!

Листячко золотом віється,
Хмароньки рунами котяться...
Дзвонить осінніми лунами,
Мрячить і віється, сіється...

*

А журавлі вже злітаються,
Там за селом, за млинами,
То до відлету збираються —
Шлях їх простягся за горами...

*

В гору ключем підіймаються:
«Землі Українській привіт»!
У далеку дорогу пускаються —
«Знову на весну нас ждiть»!...

*

«— Друзі мої журавлі!
Ви одлетіли за гори,
Крилонька дайте й мені,
Не покидайте в журбі!»!...

25. X. 1964 р.
Алентавн.

Чужина

Листя, як сніжини,
Падають, летять...
І осінню пісню —
Вітри гомонять...

І скидає шати —
Жупан золотий,
Ліс, що був чубатий,
Могутній, рясний!...

А вітри голосять:
Про весну, розмай,
Про зоряне небо,
Замріяний гай...

Як слухали листя
Пісню чарівну:
В золотім намисті —
Русалку в гаю...

Падають листочки,
Котять і брелять,
А з ними годочки,
Щоб не повертять...

Чужина,
 чужина,
 чужина!
Чужиною
 світ колихає,
А на серці
 камінь —
 гора!
Воно плаче,
 кричить,
 і риде!...

3. XI. 1964 р. Алентавн.

Здалека

В країні казки і чудес,
Пухнастий сніг паде з небес...
Галтує взорами поля —
В савані білому земля...

І круяться, падають сніжини,
З гори на лан, на верховини!
І кучерявлять ліс і гай,
І мій далекий Рідний Край!...

А там під лісом є хатина —
В снігах глибоких замело...
А в ній живе моя родина,
Вже двадцять років прогуло!..

Високі сосни щось віщують,
І рідний подих з поля чують...
З снігами бореться скиталець...
А за плечима — драний ранець...

Із костуром в снігах чвалає...
Сріблясті сосни проминає,
Дійшов! Хатиночки немає...
На полі сніговій гуляє...

9. Грудня 1964 р.
Алентавн, Па.

Туга

Отут колись —
Ромашки рвала...
Тобі й весні —
Пісень співала!...

*

Чого поникла
В лузі травиця...
Чого не п'ється,
Стрімка водиця?...

*

Моя голубка —
У леті впала...
Чужа земелька,
Її сховала!...

Грудень, 1964 р.
Алентавн.

Замело

Звабно-ніжне,
Й білосніжне
Помело...
Забіліло,
Закрутило,
Замело!...

Запустило,
Засніжило,
Лан-поля!
Зодяглася —
В пишні шати,
Вся земля!...

І пухнастою
Габою,
Рунить ліс.
Що мінорною
Струною
Ліс поніс!...

Сніжиноньки,
Крутяться
І сніжать...
Думи мої
Руняться,
І біжать!...

Сніжиноньки,
Пухнастенькі,
Полетить,
За морями,
Й горами
Упадить!...

І далеку,
Рідну Землю —
Пригорнить,
З села мого —
Вісточку —
Принесить!...

Закрутилось,
Зашаліло,
Помело,
Все снігами,
В сніговіях
Замело'...

21. грудня 1964 р.
Алентавн, Пенна.

Весна

Весна,
І сонце,
Квітне гай!
Колиска мрій,
Надій,
Душі
Весняний,
Водограй! . . .

Земля,
І небо
Обнялись,
У вирі —
Понеслись . . .
В одну
Симфонію
Злились . . .

У всесвіті,
Ниряє,
Купається
Планета . . .
Бояне,
Грай,
Співай,
Сонети! . . .

Алентавн, 6. III. 1965 р.

3 Атлантику

З далекого Алентавну,
Ворскло під горою,
Привітаю лобу славну,
З квітами й весною...

Колись тії квіти
Ми з тобою рвали,
Жайворінки пісню
В небі щебетали!

Піднесися пісне,
Над моря і гори,
І понеси вісті —
На ріднее поле!

Понеси ти весно,
Де проліски рвали,
Як то ми на Десні,
До човна сідали...

Як я тую весну,
На Десні згадаю,
З рясту перевесло,
У сльозах купаю...

І замовкла пісня,
Серед поля гону,
Урвалися струни —
На чужому полю!...

12. III. 1965 р. Алентавн.

До Любуні!

Коли моя доню,
Думаєш забути,
Про татуня в горі —
Незнати й не чути...

Щоб з душі і серця,
Викинуть на поле,
А легкі весельця,
Закинути в море...

— «То в степу широкім,
Тирса зашуміла,
На морі глибокім,
Вода закипіла...

Метуть буревії,
Виють і танцюють,
Сунуть сніговії,
Як біси лютують!...

То не вітри степовії,
Виють завивають,
То не бурі сніговії,
Небо й землю крають!

То мое серденько,
Дзвонить в передзвони,
З досвіта раненько,
Летить в перегони!...

Орлом бистрокрилим,
Піднесусь над гори,
Понад всі вітрила,
Аж до твого двору!

Засурмлю, заграю,
Пісню над тобою,
І впаду, сконаю —
Забутий тобою...

Алентавн, 15. III. 1965 р.

До Наталі!

Привітаєш доню,
З народженням мами,
О, яке це горе,
Бо мами немає...

Змальовані квіти,
Рожеві тюльпани,
Щоб мене зогріти —
Бо немає мами...

Дивлюсь я на квіти,
І згадую весну,
І вас мої діти,
І маму, як весну...

На «Теплого» Олексія,
Парує земляця,
Оживають нові мрії,
Засяяли лица!...

Бджілка в поле вилітає —
Нектару напитись,
Жайворін у небо криє,
На світ подивитись!...

У цей день на Олексія,
З неба озивалось,
Янголятко срібносіє —
Марисею звалось...

Пролунало у хатині,
Тонкою струною,
І звістило в цій хвилині,
Радість під горою!...

Виростала і раділа,
І мамою стала,
Серцем мліла —
Діток доглядала...

І спадала оця радість,
Творчою росою —
Поки квітонька на полі —
Впала під косою...

Подалися мої весни:
За моря і гори,
А минуле не воскресне,
І на серці горе!...

На «Теплого» Олексія —
В журбі поринаю,
Та читаю з глав Осії...
І один співаю...

30. III. Алентавн, Пенна.
(На «Теплого» Олексія).

Коханій Мамуні!

Ось вітають тебе Мамо, твої рідні діти,
Посилають тобі, Мамо на могилу квіти.
Поливали ми ці квіти дрібною сльозою,
Та плачимо й горюємо ми всі за тобою!

В рідній хаті доглядала, розуму навчала,
І пестила й голубила, поради давала...
Ми слухали тебе Мамо, до школи ходили,
І слухали учителів і людей любили!

Нема в світі дорозчого за рідною маму,
Ой, як болять наші серця, що мами немає...
Довелось випити чашу великого горя,
А слізьми пролить дорогу до самого моря...

Довелось мандрувати степами й лісами,
Через гори високії і пливти морями...
Билась чайка за водами все шукала долі,
Та гукала до чаєнят, що в рідному полі...

І озвались часнята — в далекому полі,
Затужила мамусенька в великому горі...
— «Де ви дітки, чом не з вами, я перебуваю?
День і нічку в чужій землі — сльози проливаю...

Як я скучила за вами довгими роками —
Недовелось в рідній хаті побачитись з вами!»
Нехай чужа земля, мамо тебе приголубить!
Твої діти в Україні тебе не забудуть...

Буде птахство з України туди прилітати,
Будуть наші соловейки пісню щебетати!
А в серцях своїх дитячих МАМІ УКРАЇНСЬКІЙ —
Проспівають рідні дочки — пісню Херувимську!

30. III. 1965 р.

АЛЕНТАВН. США.

(В день «Теплого» Олексія)

Мой Любуні!

..Обтруси свої ніженьки росяні,
Піднеси свою спиноньку в поясі,
І тополею стань подивись,
У небесну блакитную вись!...

Глоб у космосі вічно купається,
У сонцесяйні кларнети дуднить!
Міліярдами років він грається,
І летить, і дуднить, і горить!...

Скільки дивних симфоній вгорі,
Скільки суму і сліз на землі...
Переможно граде новий світ —
І зільється людство в моноліт!

Зникне ера царів-диктатур,
Ще заграють сонцеві клярнети,
А на глобі віків новий тур —
Заспівають новітні поети!...

Обтруси свої ніженьки росяні,
Піднеси свою спиночку в поясі,
І тополею стань подивись,
У небесну блакить-усьміхнись!...

22. VI. 1965 р. Алентавн, США

Мій останній акорд затихає

(В 75-ти ліття кобзарері Василеві Ємцю — присвячую)

Ще один акорд силкуюсь я на кобзі набрати:
Про дні далекої весни, щоб пісню заспівати!
Акорд несеться вгору, сміється, виграє, виграє,
А провесінь із рясту-певоцвіту вінки зплітає...

Цвітуть сади-меди, співає гай пахучий,
І оксамитом стелеться розлогий май-розмай!
А в сьйві місячнім купається «Весела Балка»,
Як в казці усміхається на березі русалка!

Тиша навколо! І тільки води і ясні зорі,
І місяць-човен в небеснім океані-морі!
Русалка розплітає довгі пишно-русі коси.
Пестить, чарує і силпе сріблотканні роси...

Ще мить одна акорд надхненний летить-спадає...
То осінь золотії шати роздирає, стогне і ридає...
І почорніло поле, «Весела Балка», гай-розмай!
Бояне, друже віщий, бери акорд, співай і грай!

Як в лихоліття рокочуть віщі струни на бандурі:
Пливуть і насувають страшні житейські бурі!
Боян-співець акорд гучнійше набирає...
І зорить в небо, рвуться струни-акорд зтихає...

3. VIII. 1965. Алентавн, США.

Лети, моя пісне!

Лети, моя пісне,
За моря, за гори,
Пронесися, пісне,
На степах роздоліх!

*

Упади на селах,
Гучною луною,
В Краю невеселім,
Засурми сурмою!.

*

Ластівкою пронесися,
Співом соловейка,
По дібровах простелися,
На зорі раненько....

*

В тихих вербах зузулею,
Прокуй над водою,
Як я тужу знедолений,
Краю за тобою...

*

Бо загубив я отчизну...
Ні хати, ні долі...
Прокрякає ворон тризну,
На чужому полі...

*

Ухопися моя пісне,
За крила лелеки,
Та понеси в Україну —
На степи далекі!...

22. VIII. 1965 р.
Алентавн.

Хвала тобі, рідна мово!

Мово! Хвалу тобі хочу віддати,
Слово-зброю іскристо-вогнисте —
В шати з емалю-блакиті хочу прибрати...
Пісню одвічну тобі заспівати!

Лине та мова з Трипілья далекого.
Слухав ту пісню щедротний Сварог.
Слухав Купало її під смереками,
І благословляв всемогутний Дажбог!

Степ загорівся, палає загравою....
Вершники здвигами сунуться лавою,
Й не зупинити месників-лету,
То скиторусичі-володарі степу!...

Віщій боян кобзу підносить —
«Слово про Ігоря полку» голосить:
Як то на бистрій ріці на Каялі,
Вже темрява світло покрила,
По Райській Землі усе далі,
Поширилась половців сила...»

Проминули довгі мірила-літа,
Під небом в часі і просторі,
А, «Літопис временних літ» золота —
Манускрипт розгортає до волі...

І жива ще та книга й слова,
Животворча криниця вирує...
І вже тисячу літ злотоверха гора —
Скиторусичам скарби готує...

Ажось мудрець-козак Сковорода —
Нарід біблійно просвіщає:
Заходить в села й города,
Та слова істини навчає:

«Всякому городу нрав і права,
Всякий імієт свій ум голова»...
І пише він «Вишневий Сад»,
Псалми, то Божий виноград....

Могутнім лісостепом засміявся,
Полтавський батько-наш Віргілій,
Аж Дант старий перелякався,
Бо, годі, годі вже ідилій!..

Межа! Створив новітню «одисею»,
Нам дав «Наталку...» та «Енея»...
І здивував цим цілий світ —
Живе «Наталка»... двісті літ!...

За цим гряде і наш «Кобзар»,
Всесвітній геній-душ владар!
— «Возвеличу отих рабів малих, німих,
І на сторожі коло них поставлю слово!»

Це слово полум'ям взялося,
Та високо над гори піднялося:
І всі поярмлені народи,
Шляхи узріли до свободи!

«Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте!
І вражою злою кров'ю —
Волю окропіте!»...

І осінила наш народ — Десниця —
На поготові слово зброя-колісниця...
Триумфально до золотOVERXого виїжджає:
«Золоті Ворота» — Гетьман Хмельницький
відчиняє!..

11. IX. 1965 р.
Алентавн, Па. США.

ЗМІСТ:

	Стор.
Дружня подяка	7
Грає річка!	9
На смерть Симона Петлюри	11
Україно моя!	13
Відлетіли	14
Сніжини	15
Лелеко	16
Вітер гуде	17
Перлини роси	18
Згадай	19
Ось вона, білосніжна фея	21
Довгими гонами	22
Чи ще побачу?	23
До братів-селян	24
Сунуть хмари	25
Крякає ворон	27
Заніміли поля	28
Човен	29
Чого хатка моя	30
Ідуть з «колядою»	31
З Чернечої гори	33
«68» (Марисі)	35
Далекі передзвони	36
Летять листи	37
До доньки Ярослави	38
Проліски	39
У вікно	40
Вождеві нації	41
Селянська доля	43
На смерть Івана Багряного	45
На провесні	47
Золоть осіння	48
Співи осени	49
Журба	50

Над малою	51
О, земле рідная моя	53
Одцвіли мої весни квітучі	55
Вітер стогне	56
Друзі мої журавлі	57
Чужина	58
З далека	59
Туга	60
Замело	61
Весна	63
З Атлантику	64
До Любуні	65
До Наталі	67
Коханій Мамуні	69
Моїй Любуні	70
Мій останній акорд затихає	71
Лети, моя пісне!	72
Хвала тобі, рідна мово!	73

ТВОРИ ЦЬОГО Ж САМОГО АВТОРА :

- Хвиля за хвилею.** Збірник новель, Богодухів, 1920 р., 120 стор.
- Хуртовина.** Драма на 5 дій, Богодухів, 1920 р., 24 стор.
- Про кобза, бандуру, ліру та їх співців в Україні.** Богодухів, 1921 р., 32 стор.
- Славетний кобзар Ів. Йов. Кучугура-Кучеренко.** Богодухів, 1921 р., 16 стор.
- Петлюра в серцях і піснях свого народу.** Регенсбург, Баварія, 1946 р., 16 стор. Теж Пітсбург, США, 1951 р., 16 стор.
- За залізною брамою, мемуари, 3 великих Днів, Регенсбург, цикльостиль, том I, 111 стор., 1946 р.**
- Написано зібрано, укомплектовано, в період: 1945-1963 рр. та здано до Вид. Фонду Музею УВАН в Нью-Йорку, по акту з 11 листопада 1963 р., за підписом Директора Музею проф. Володимира Міяковського.
- Великі Сини України, 20 рефератів до святочних академій.** Регенсбург, Баварія, том II, 292 стор. 1946 р.
- Ритми доби, репортажі й рецензії, том III, 320 стор.**
- З трибуни й пером!** том IV, 162 стор.
- Станові змагання, матеріали до написання історії Українського Аграрно-Селянського Руху в Україні,** том V, 395 стор.
- Селянство — рушійна сила нації, або Ідеї, в листах,** том VI, 522 стор.
- За розбудову Українського Селянського Руху в Україні й в екзилі, збірник статей,** том VII, 267 стор.
- Листування із земляками,** том VIII, 247 стор.
- Матеріали до розбудови історії УАПЦеркви в екзилі,** том IX, 347 стор.
- „Фрайштадська Республіка СВУ”, збірний твір,** том X, 500 стор.
- Життєвий шлях о. Костя Даниленка-Слобідського: до 70-тиріччя народження,** том XI, 465 стор.
- Недоспівана пісня.** Збірка лірично-епічних поезій, виготовлена до друку, 80 стор.

Ціна 1.— ам. дол.

Editor New Village,
Rev. Danylenko-Danylewsky
613 Low Street,
Allentown, Pa., U. S. A.